

Шануй діячів
рідного краю,
ненавидь ворогів його,
зневажай перевертнів-
відступників –
і добре буде цілому
твоєму народові й тобі.

Микола МІХНОВСЬКИЙ

44 (564)

22 жовтня

2015 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друку – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ОБИРАЙ, ДУМАЮЧИ!

Вибори, якими ось уже кілька місяців живе суспільство, нарешті прийшли. За великим рахунком, їх би варто було провести після завершення процесу децентралізації, але маємо, що маємо: Конституцію ще не змінили, а вона передбачає вибори. Маємо вибирати чільників сіл, селищ, міст і депутатів органів місцевого самоврядування. Себто тих людей, які повинні займатися нашою навколodomашньою господаркою – дорогами, освітленням вулиць, благоустроєм дворів, комуналкою, облаштуванням зупинок транспорту і під'їздів, організацією руху того ж транспорту і десятків-десятків тих питань, що стосуються нашого повсякдення...

Чи усвідомлює це кожен з нас, виборців, як і, зрештою, претендентів на посаду? За моїми спостереженнями – навряд. Адже за десятиліття Незалежності ці питання і в площині такої відповідальності ніколи не ставились. І чимало кандидатів і політичних сил висунули загальнонаціональні гасла, які навряд чи можуть бути реалізовані на місцевому рівні, на кшталт «здобудем мир», чи «створимо контрактну армію». Ось і виходить: нас усіх так зазомбували, що ми знаємо, хто і як має розбудовувати державу, але не знаємо, хто має засипати калюжі у провулку, яким щодня проходять на роботу тисячі мешканців мікрорайону.

А маємо знати, як нарешті й усвідомити, що у наших бідах винна не Незалежність, а те, як ми ходимо на вибори і кого обираємо. На жаль, ходимо й обираємо за принципом: а все одно, кого оберуть, нічого і так не зміниться...

Зміниться. Ви помітили, як влада і, зрештою, претенденти почали підлещуватись до виборців, вимощуючи бруківкою та асфальтом двори, облаштовуючи дитячі майданчики, організовуючи всілякі дефіляди у мікрорайонах. Отож і виходить, якби вибори проводились частіше (а воно, напевно, так і станеться, бо після завершення процесу децентралізації їх таки доведеться проводити знову), то й наші життєві проблеми вирішувались би краще. Але їх насамперед зобов'язані розв'язувати люди, яких ми обираємо. А це значить, що до них маємо добре придивитись: чи був у владі, що зробив для людей, громади, чи виконав обіцяне, від кого йде на нинішні вибори й кого представляє, оцінити його морально-людські якості, зрештою, політичні. Словом, пошкребіть його добряче, бо ж не один із кандидатів змінив по кілька політичних партій і його ідеологічна лінія змінюється у залежності від лінії політсили, яка осідлала владну піраміду.

Нарешті зрозуміймо, що вибори – це своєрідний найм на роботу. Отож як роботодавець маємо вибрати доброго робітника з багатьох, які себе пропонують. Але особливістю цих виборів є ще й те, що ми насамперед обираємо не депутата, а ту політичну силу, яку він представляє, себто партію. І як тут не крути, а вибори, хоч і місцеві, але визначають рейтинг партій. А це перед майбутніми парламентськими виборами, можливо, навіть достроковими, буде найправдивішим соціологічним дослідженням: хто є хто в суспільно-політичному житті країни.

Отож на виборчій дільниці кожен з нас, виборців, повинен добре подумати, кому він вручає мандат довіри і кого наймає на роботу для облаштування нашої місцевої господарки. Думаймо, аби не розкаюватись.

Богдан ВІВЧАР

СЕСІЇ РАД

ПРОЩАННЯ З ПОБАЖАННЯМ

Другим пленарним засіданням 39-ої сесії обласної ради закінчилася її нинішня каденція.

Насамперед з ініціативи фракції ВО «Свобода» депутати ухвалили звернення до Президента України П. Порошенка, голови Верховної Ради В. Гройсмана, прем'єр-міністра А. Яценюка, генерального прокурора В. Шокіна, голови СБУ В. Грицака, міністра внутрішніх справ А. Авакова щодо недопущення політичних переслідувань. Адже всім відомі факти репресій, які влада почала проти свободівців після подій під парламентом 31 серпня. Арешти, безпідставні звинувачення, обшуки, який, зокрема, стався і в помешканні Олександра Сича... На думку голови обласної ради Василя Скрипничука, цей факт свідчить про неповагу правоохоронців не лише до особи экс-віце-прем'єр-міністра України, колишнього голови обласної ради, заступника голови ВО «Свобода», а й до всіх жителів Прикарпаття.

Про криміногенну ситуацію в краї звітував прокурор області Владислав Братюк. Він зазначив, що показник злочинності на Івано-Франківщині один із найнижчих серед областей – в середньому 45 злочинів на 10 тисяч населення (по Україні – понад 100). Проте рівень крадіжок не знижується. В. Братюк також повідомив, що за останній час в області припинено діяльність шести організованих злочинних груп. Прокуратура посилює боротьбу з корупцією та за збереження природних багатств.

Йшлося також про внесення змін до обласного бюджету на 2015 рік. Кошти, отримані від перевищення доходів загального фонду обласного бюджету за 9 місяців ц. р., буде спрямовано на виконання заходів обласної комплексної програми соціального захисту населення області у 2012–2016 роках для виплати матеріальних допомог особам, які перебувають (перебували) у складі добровільних формувань, що були утворені або самоорганізувалися для захисту територіальної цілісності України й брали безпосередню участь в АТО. А також на виконання заходів обласної програми підтримки сімей загиблих і потерпілих під час масових акцій громадського протесту в період з 21 лис-

ПОДІЯ

ПОВЕРНЕННЯ БАНДЕРИ

Відкриття й освячення символічної могили на малій батьківщині провідника української нації, Героя України Степана Бандери

Символом боротьби у здобутті незалежності України в ХХ ст. став один із провідників ОУН Степан Бандера. Так, за польської окупації С. Бандері присудили смертний вирок. Побоявшись народного гніву, замінили на сім пожиттєвих термінів. За акт «Відновлення Української держави» 30 червня 1941 р. його заарештували німці. А совіти його знищили – Провідника вбив агент КГБ 15 жовтня 1959 року.

Та і мертвий С. Бандера не дає спокійно жити ворогам України. Навіщо було руйнувати могилу в Мюнхені 17 серпня 2014 р.? Отак «воріженьки» знищували століттями нелюбі їм підкорені народи. Не одна могила була знищена й розорана, історичні пам'ятки вивезені до їхніх музеїв, а історія переписана на їхній лад. Ось що таке окупант!

15 жовтня, у роковини загибелі Степана Бандери, на його родинному обійсті, тепер – території Історико-меморіального комплексу, де зібралися жителі Старого Угринова, Калуша та району, воїни ОУН-УПА, бійці АТО, куреня УНА-УНСО 131 ОРБ зі Львова, Тернополя, Чернівців, Івано-Франківська, представники районної та обласної влади, громадських організацій. Біле полотнище урочисто зняли представник Братства ОУН-УПА Степан Петраш і завідувач Історико-

топада 2013 р. по 21 лютого 2014 р., учасників бойових дій та інших громадян, які залучалися і брали безпосередню участь в АТО в районах її проведення, для надання матеріальної допомоги сім'ям загиблих під час проведення АТО та на іншу мету.

Затверджено і низку нових: комплексну програму розвитку АПК та сільських територій області в 2016–2020 роках, регіональні цільові програми сприяння залученню інвестицій в економіку області, відтворення, поліпшення, раціонального використання та охорони лісових ресурсів обласного комунального агролісогосподарського підприємства «Івано-Франківськobl-агроліс» на 2016–2020 роки, енергозбереження для населення області на 2015–2018 роки, розвитку міжнародного співробітництва області на 2016–2020 роки, розвитку туризму в області на такий же період; у сфері культури – «Духовне життя», «Культура Івано-Франківщини», підтримки книговидавництва на 2016–2020 роки; у сфері охорони здоров'я – регіональні цільові програми запобігання та лікування серцево-судинних та серцево-мозкових захворювань на 2016–2020 роки, розвитку первинної медико-санітарної допомоги на засадах сімейної медицини на період до 2020 р., «Репродуктивне здоров'я населення Івано-Франківської області» на такий же період.

Однак дозволів на відведення земель з метою їх геологічного вивчення для дослідно-промислової розробки нафти і газу так і не дали, тому що їхні користувачі практично не беруть участі у соціально-економічному розвитку місцевостей, в яких вони працюють.

Після закінчення сесії, підсумовуючи діяльність обласної ради нинішнього скликання, голова обласної ради Василь Скрипничук, зокрема, зауважив, що, можливо, дехто з наступників звинуватить раду в ухваленні багатьох програм, але вони всі стосуються подальшого розвитку краю і без їхнього означення кошти виділяться не будуть. Якщо якась програма буде не до вподоби, то її наступники можуть закрити.

Н. К.

меморіального музею Степан Лесів. Місцевий парох о. Ярослав відправив поминальну панахиду та освятив символічну могилу Провідникові ОУН – мармуровий хрест, який має бути для нас, українців, захистом від ворогів – видимих і невидимих, стверджувати віру, зміцнювати надію, спонукати бути благочестивими й готовими відстоювати незалежність України.

Перед присутніми виступили народні аматорські колективи, активістів, причетних до події, відзначили грамотами й подяками. На урочистому заході мав слово заступник командира 131 ОРБ сотник Ольжич, який привітав присутніх, зачитувавши Провідника: «**Коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, в тому числі, хліб. Якщо народ обирає свободу, він матиме хліб, вирощений ним самим і ніким не відібраний.**». Він вручив нагороди побратимам, нашим землякам-УНСовцям, які були на передовій і відзначені командуванням. Почесним знаком «Маріуполь відстояли – перемогли» нагородив Віталія (Хмару), Степана (Штефана) і Тараса (Вовкулаку) з Львівщини, медаллю «За оборону Маріуполя» – Олександра (Цвяха), Романа (Терена).

Після урочистостей відбулася зустріч УНСОвців з осередків Івано-Франківщини, Тернопільщини, Львівщини та Буковини, під час якої обговорили плани на майбутнє. Для гостей була проведена цікава екскурсія музеєм Степана Бандери.

Юрій ГУДЧАК

ВШАНУВАННЯ

НЕ ВТОМЛЮСЬ І НЕ ВГОМОНЮСЯ...

То було свято повнозерного, щедрого, щирого українського слова, мовленого особистостями, які в цьому житті створили чимало, і з його висоти оцінювали посаг побратима по справі. Чи то йшлося про громадську, державницьку, чи про журналістську, письменницьку. А присвячували його Дмитрові Захаруку, який у честь свого ювілею презентував майже шістсотсторінкову збірку «75. Вибране до ювілею», видану у друкарні ВГЦ «Просвіта» і «Предкам і потомкам присвячу».

НД «Просвіта» зібрав чимало шанувальників його слова з усіх-усюд. Під мелодію «Аве Марія» ведуча – заввідділу культмасової роботи Михайлина Боднар нагадує: «Свята земля, де ти родився, де розум твій, як цвіт, розвився, де між людьми ти заяснив, де ти хрестився і змужнів...»

А народився Дмитро Васильович у Задубрівцях на Покутті і, власне, й пише про оте найкрасивіше, найрідніше, найсвятіше для нього село на нашій Україні і його людей. У «ювілейному вибраному» зібрано написане в різні роки, оприлюднене в періодиці, розповсюджене летючками – уривки з романів, поезію, публіцистику, листи друзів і до друзів. А ще – гумор, сатиру... А, нагадуючи іменників про ювілей, йому висловили побажання – тост ветерани з його ж книги: «Довго живи і сильний будь. А якщо... Якщо боротьба і життя зів'ялять тебе так, що зможеш володіти тільки рукою, – піднеси нею дитину, хай побачить яка гарна наша Україна. Зостанеться здоровою тільки нога – копни нею ворога України. Лишитись тільки голос – проголоси славу Україні. А якщо й голос втрапиш – помолися мовчки за Україну...»

(Чит. 2 стор.)

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету

«ГАЛИЦЬКА
ПРОСВІТА».

Передплатний індекс – 91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ

(без оплати оформлення):

на місяць – 4,30 грн.,

на півроку – 25,80 грн.,

на рік – 51,60 грн.

ТАК ДУМАЮ

ЧИ МОЖЕ БУТИ
ЗАГАРБНИК
ПОСЕРЕДНИКОМ*

Події, що відбуваються в Україні, потребують тверезих і правдивих коментарів. Паризька зустріч.

Писали багато хто, але справжній і неупереджений опис зустрічі зробив Олексій Волович у другій половині статті «Українське питання» від Нью-Йорка до Парижа», оприлюдненій на сайті «Аналітичного центру «Бористен Інтел» у Києві.

По-перше з цього опису випливає, що В. Путин, загарбуючи Україну, дурить Європу в особі «нормандської двійки» – А. Меркель і Ф. Олланда, – почавши з того, що він у «Нормандській четвірці» не «загарбник», а «посередник». І на такий формат погодилась «двійка», на ділі ідучи на гнзудеці Кремля. Кремлівський аферист пішов на цю Нормандську комедію заради одного – спинити нібито «домовленостями» санкції. Він погодився на ряд нібито поступок, яких не виконує, але хоче збутися санкцій. У цьому весь секрет участі Путіна у Нормандській комедії.

Доскіпливим виконанням українською стороною Мінських угод аферист Путин хоче дестабілізувати політичне становище в Україні. От що пише О. Волович про дійсні плани Путіна щодо його участі у Нормандській комедії.

«Як стало відомо, напередодні зустрічі «Нормандської четвірки» в Парижі, у Кремлі провели інструктаж з лідерами ДНР і ЛНР... Суть інструктажу в Кремлі зводиться ось до чого: сумлінне виконання «київської владою» Мінських угод спровокує внутрішнє протистояння в Україні, внаслідок чого ця влада піде у відставку, що сприятиме дальшій дестабілізації становища в Україні і розширенню окупованих територій на Донбасі».

Тобто Путин має два лиця: 1. «посередника» в Парижі та 2. «інструктора» бандитів, як захопити більше українських земель.

Чи можна після цього серйозно розглядати «Нормандський процес» як дійовий дипломатичний процес? Чи не краще окреслити цей процес, як «Нормандську комедію» московського афериста Путіна.

О. Волович – дипломат і слова «комедія» не вжива. Але він говорить мовою дипломатії: «Виглядає, що наші європейські партнери прагнуть розв'язати конфлікт на Донбасі за будь-яку ціну, навіть за рахунок України. Чи не варто нам прислухатися до президента Польщі Анджея Дуди, який висловив своє незадоволення тим, що Меркель і Олланд «ведуть переговори без узгодження з Європейським Союзом, що дозволяє Росії вносити розкол між країнами ЄС»?

Статтю О. Воловича написано зі щирих проукраїнських позицій, і головне, вона демаскує Путіна як афериста, що дурить «європейську двійку», обретаючи «Нормандський процес» на Мюнхен-2015.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

*Зберігаємо правопис автора.

ВШАНУВАННЯ

НЕ ВТОМЛЮСЬ І НЕ ВГОМОНЮСЯ...

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Вітаючи іменинника начальник управління культури облдержадміністрації Володимир Федорак говорив про Дмитра Васильовича як про державного мужа, політика і добру людину. Дякував за підтримку культури й ініціативи в цій царині і вручив почесну грамоту.

Дякував побратимові за співпрацю, а вона триває ось уже чверть століття, голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан Волковецький. Він насамперед наголосив, що урочистість об'єднала три події – ювілей, презентацію вибраного й нагородження Дмитра Захарука орден «За заслуги II ступеня». І згадав про початки нашої Незалежності, коли виїшла перша демократична газета «Агро» під його редакторством, творилося Товариство української мови і Народний

рух, нова обласна влада, в якій Захарук був головою облвиконкому, спільну працю у Верховній Раді, коли ухвалювали Декларацію про державний суверенітет і Акт Незалежності, коли створювали Народний Комітет захисту України... А в нинішньому часі Д. Захарук реалізовує програму «Нова українська родина». Є головою ГО «Рух України в НАТО», одним із чільників «Просвіти».

А письменники, професори і доктори наук, журналісти Степан Пушкі, Ярослав Ткачівський, Володимир Качкан, гість з Львова Петро Шкраб'юк, Дмитро Юсип, Богдан Кучер говорили про слово письменницьке, щире, філософське, душевно-народне, що видобуте з його глибинних потаємних джерел. І бажали Дмитрові, аби ці джерела не зміліли

ОТАКОЇ!

СУБСИДІЯ

Хвацький міністр соціальної політики з екрана телебачення неодноразово переконував, що для отримання субсидії на комунальні послуги не треба нікуди ходити. Жодних довідок подавати не треба. Все це працівники соціальних служб виконують без нас. Такі запевнення дуже балакучого міністра пана Розенка тішили не тільки мене, а й мільйони нужденних українців. Схилявся до думки, що міністр не на словах, а на ділі втілює принцип жити по-новому. «Який фаніний міністр, такого в нас ще не було, – тішила мене думка. – То не брехлива Королевська».

Минув місяць, затим другий. Не дочекались звісток, набрався мужності й пішов у соціалку. Вичекав довгу чергу, а там мені повідомили, щоб я приніс декларацію про доходи – мою і членів сім'ї. Приніс, подав, держслужбовець сказала, що «вас багато, а я одна» – чекайте, опрацюємо – повідомимо. Стримуюсь у відповідь, бо за таким принципом промайнула більша частина мого життя... І ось отримую лист із соціалки. Відкриваю конверт, читаю: «Нами розглянуті й детально вивчені подані Вами документи і призначено Вам субсидію...»

Ще не дочитав, а вже на радощах, мов окрилений, кричу дружині, яка з нетерпінням очікує від мене повідомлення:

– Ура! Є субсидія!

– Скільки? – питає з надією в очах.

Перегортаю сторінку й оголошую:

– Призначено Вам субсидію в розмірі нуль-нуль гривень, нуль-нуль копійок!

Ошелешений, паду в нерви! Хай їх шляк трафить з їхньою субсидією!

А дружина обурено гукає:

– Нас також – на нуль!

Мовчу, стискую щелепи. «І що з них візьмеш? – гадаю. – Обіцяли субсидію і дали, не збрехали. Живемо по-новому».

Зустрічаю сусіда – теж пенсіонера, питаю про субсидію, каже, що дали – одну гривню. А за бланки декларації про доходи заплатив три гривні. А ще, каже, є такі, які отримали копійки, по гривні, а то й по п'ять чи десять

гривень. Щиро один одному поспівчували й погодилися, що нерви не витримують...

Далі підрахувую. На субсидії в бюджеті зарезеровано двадцять чотири мільярди гривень. Який розмір субсидії припадає на одного громадянина в залежності від кількості громадян? Розв'язок.

Якщо один мільйон – тоді на кожного припаде двадцять чотири тисячі. Ого! Жити можна. Але не може бути, бо жаба їх задусить. А якщо на десять мільйонів, що майже ймовірно, тоді кожному дістанеться по 2400 гривень, або по двісті гривень на місяць. І тут жаба не дасть – буде тиснути. Зупиняюсь на п'яти мільйонах нужденних – майже по п'ять тисяч гривень на кожного. Нормально, з огляду на статистику. Сюди включають всіх – і тих, які помножені на нуль, і тих – які на гривню, п'ять чи десять. Статистика проковтне все. І кошти спишуть на всіх, ще й вкрадуть, бо є з чого – статистика грає. І Уряд прозвітує, що забезпечив субсидіями майже п'ять мільйонів нужденних.

А на ділі той, хто отримує субсидію, повертає її тому, хто дає. Хіба не краще було б ці субсидіальні кошти скерувати на підвищення стандартів життя в напрямі наближення до Європи...

Я не один такий, помножений на нуль. Когорти таких, як я, які не хочуть «жити по-новому». Подумав і паду в нерви!

Як ми всі впадемо в нерви, а нас багато, нас не подолати!

Таке вже було і, напевно, буде з таким Урядом.

Станіслав ГРИНДА

ГРОМАДСЬКА ДІЯ

А СУДДІ ХТО?

ГРУПА ГРОМАДСЬКОГО СПОСТЕРЕЖЕННЯ «ОЗОН» ЗАПРОШУЄ НА ТРЕНІНГ, ПРИСВЯЧЕНИЙ МОНИТОРИНГУ СУДІВ В УКРАЇНІ

Суди працюють неякісно? Відсутня довіра до судів? Так, але самими негативними постами у соціальних мережах та ЗМІ ситуацію не змieniш. Потрібні спільні системні дії громадянського суспільства.

Наш інструмент – громадський моніторинг. Навчитися ним користуватися до снаги кожному.

Орієнтовна дата найближчого тренінгу – 31 жовтня в Харкові.

Довідково: група громадського спостереження «ОЗОН» – добровільне об'єднання активних громадян – передусім, громадських активістів, юристів, журналістів, які усвідомлюють важливість якісного громадського контролю за державними органами, а також за ключовими процесами, які відбуваються на лінії зіткнення суспільства та держави або людини та держави, зокрема, під час мирних зібрань і судових процесів. За результатами спостережень «ОЗОНівці» оприлюднюють висновки та рекомендації. Громадські спостерігачі – незалежна сторона, вони завжди залишаються поза межами процесу. Детальнішу інформацію можна отримати у соціальних мережах www.facebook.com/OZON.monitoring та на сайті організації-засновниці, Центр громадянських свобод: <http://ccl.org.ua/activities/hr/ozon/>

ПРАВА ЛЮДИНИ

ПРАВО І СВОБОДА
МОЛОДІ У ВИПРАВНІЙ КОЛОНІЇ РОЗПОВІДАЛИ ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

У Коломийській виправній колонії № 41, що у селі Товмачик, за підтримки управління молоді і спорту облдержадміністрації у рамках проекту «Ось тобі моя рука!», відбулася лекція про права людини з використанням наочної виставки «Кожен має право знати свої права». Слухачами були молоді чоловіки, які нещодавно прибули на відбування терміну покарання. Група з двадцяти чотирьох осіб змогла дізнатися про основні права та свободи, які належать кожному, не залежно від життєвої ситуації.

Під час обговорення акцент було зроблено на свободі від катувань, правах на життя, приватність і справедливий суд. Лектор – голова «Молодої Просвіти» області Євгенія Бардяк особливо наголосила, що свобода від катувань і рабства не обмежується у жодному випадку, тобто психологічні, фізичні тортури, примусова неоплачу-

вана праця тощо не можуть бути видом виховного процесу чи методом покарання. Крім того, мова йшла про доступ до отримання медичної допомоги, механізми захисту своїх прав, можливість листування з адвокатом, омбудсменом та Європейським судом з прав людини без перевірки третіми особами.

Як завжди, засуджених цікавило питання, чому все-таки їхнє право на свободу «порушено». Проте, більшість прав і свобод людини мають обмеження, оскільки «права однієї людини закінчуються там, де починаються права іншої».

Захід організовано Івано-Франківською обласною організацією «Молода Просвіта» згідно угоди про співпрацю з управлінням Державної пенітенціарної служби України в Івано-Франківській області.

Н. К.

ФЕСТИВАЛІ

Відбувся VIII літературний фестиваль «Покрова» імені Тараса Мельничука.

Він проходить в Івано-Франківську та області з 2009 року.

Організатори – Літературна агенція «Discursus», ОО НСПУ та управління культури, національностей та релігій івано-франківської облдержадміністрації.

У різні роки учасниками фестивалю були Василь Герасим'юк, Олег Лишега, Василь Портяк, Степан Процюк, Євген

«ПОКРОВА» ІМЕНІ ТАРАСА МЕЛЬНИЧУКА

Баран, Петро Мідянка, Дзвінка Матіяш, Богдана Матіяш, Галина Петросаняк, Наталя Ткачик, Христина Козловська, Богдан Ославський, Андрій Олексюк, Андрій Шийчук, Мирослав Лаюк, Заза Пауалішвілі, Христина Халімонова, Мирослав Лазарук, Микола Близнюк, Роман Киселюк, Василь Бабій, Василь Шкурман, Іван Андрусяк, Василь Андрушко, Іван Війтенко, Ярослав Ясінський, Андрій Малашук, Василь Рябий, Василь Карп'юк, Дарія Ткач, Ольга Деркачова, Ярослав Яновський, Іван Ципердюк, Тарас Прохасько, Володимир Єшкілев, Віталій Чупак, Галина Баранкевич, Михайло Андрусяк, Ярослав Ткачівський, Євген Пастухов, Любомир Стригналюк, о. Іван Рибарук, о. Роман Гринів та інші.

Цьогоріч фестиваль розпочався з літературних читань у Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника. Свої твори читали Степан Процюк, Євген Баран,

Василь Андрушко, Богдан Томенчук, Ольга Деркачова, Наталя Ткачик, Микола Близнюк, Христина Букатчук, Олександр Букатюк, Ярослав Ясінський, Іван Війтенко, Василь Карп'юк та інші автори. А в обласній універсальній науковій бібліотеці імені Івана Франка відбулася презентація книжки калуських поетів Оленки Бараненко, Остапа Микитюка та Ірини Червінської «Нас. Троє».

Пізніше читання продовжились у книгарні «Є» (модератор – Євген Баран).

А на Покрову пройшла презентація книжки подорожньої прози Богдана Ославського «Льонтом. Дороги і люди» у Івано-Франківській ЗШ № 6 ім. І. Ревчука.

По обіді учасники відвідали рідну хату Олега Лишеги у селі Белеїв Долинського району. На вечорі-спомині виступали його дружина, друзі, які згадували мистця.

Н. К.

ПАМ'ЯТЬ І ЧАС

ПОВСТАНСЬКА ВАТРА ОСВІТИЛА МУЗЕЙ УПА...

Цьогорічна Повстанська ватра напередодні свята Покрову Пресвятої Богородиці в селі Середній Березів, що на Косівщині, була традиційною: колоди, складені конусоподібно й підпалені шинами від автомобілів, створювали атмосферу Майдану й АТО водночас. Іскри від ватри злітали так густо, що пропікали шевелюри й щипали за лисини навіть учасників обох цих історичних дійств. Але настрої був бадьорий. І не лише тому, що полум'я ватри злетіло майже до рівня чотириповерхової місцевої школи, але й через наявність побіля ватри чудернацько освітлених електричними лампочками столів з наїдками і численними пляшками грушків (самогону з грушок), до якого розпашілі березуни були прихильні більше, ніж до магазинних «посестер» з акцизними наклейками.

Після освячення ватри парохом місцевої церкви отцем-деканом Романом, доречної промови головного організатора, як тепер модно казати, промотора дійства, – голови Березівської станиці ОУН–УПА Івана Клим'юка, виступив сільський хор під орудою Оксани Сулятицької. Лункі пісні стрілецької і повстанської тематики у виконанні голосистих березунів і березунок так розбурхали сонливість села, що небавом площу біля ватри заповнили не лише статечні г'азди і г'аздині, але й старенькі іномарки «пацанів» місцевого розливу. Я ж у своєму виступі закликав до єдності, до підтримки руху України в НАТО, що, однак, викликало запитання, чи варто кудись їти. А тим часом відкривали музей УПА.

Освятивши його, отець-декан Роман наголосив, що тепер школярі, молодь

села і всі березуни мають змогу краще пізнавати своє родове коріння, гідно продовжувати й примножувати національні традиції і звичаї понад тисячолітніх Березовів і славних та здібних березунів. Священик зазначив також, що цього року на рівні держави вшановано ювілеї Провідників нашої Греко-Католицької Церкви – митрополита Андрея Шептицького і патріарха Йосифа Сліпого. Також повідомив, що передасть до музею частину своєї бібліотеки, яку збирає з часів навчання у духовній семінарії за кордоном. Очевидно, таку думку йому навіяли вже наявні в музеї книжки, зокрема ціла серія журналу «Визвольний шлях», передана українською діаспорою з Америки через дружину голови сільради Анну Перцович, яка була за кордоном і мала зв'язки з Допомоговим комітетом української діаспори. Технічну частину музею: кріплення світлин, рамки для ікон, портретів Головнокомандувача УПА генерала Романа Шухевича, видатного дисидента, парламентського діяча і очільника Руху В'ячеслава Чорновола, вітрини для експонатів виготовив вчитель місцевої школи Ігор Генік.

Унікальність освяченого в одній з кімнат місцевої школи музею УПА, за словами промовців І. Клим'юка та директора місцевої школи В. Ігнатюка, полягає передусім в унікальній фотографії всього складу стрільців Березівської сотні станом на 1945 рік. Пошарпану і понівечену малу світлину, що чудом вціліла у когось зі стрільців, відреставрував художник-графік і дизайнер за факхом Роман Симчич. Голова місцевої сільради Святослав

Перцович навіть упізнав на ній свого батька Миколу. Й інші березуни впізнавали на історичній світліні своїх рідних і близьких. Під фотографією видрукувано коротку історичну довідку про історію заснування Березівської сотні (1943), її керівний склад та основні бої, в яких брала участь легендарна сотня, якою, зокрема, командували сотенні Мороз (Дмитро Негрич) та Кривоніс (Мирослав Симчич), обидва з Вижнього Березова. Найзнаменитішим історичним боєм сотні вважається Рушірський бій, в якому понад сто стрільців Березівської сотні під орудою Кривоноса розгромили чисельно переважаючу колону енкаведистів на чолі з командиром дивізії, героєм совітського союзу генералом Ніколаєм Дергачовим.

Вчителька місцевої школи Марія Симчич у виступі на урочистості запропонувала проводити в музеї уроки мужності, а громадська активістка Анна Малкович закликала поповнювати експозицію новими історичними артефактами. Змістовно виступили в музеї і ветерани УПА Василь Томич, Іван Малкович і Михайло Скільський. Серед реліквій музею – прапор України, привезений з АТО, на якому численні автографи наших захисників – бійців АТО, в тому числі наших березунів, за яких ми молимося і допомагаємо через волонтерів всім, чим можемо.

Після відкриття музею УПА в актовому залі школи відбувся концерт. Перед початком голова сільради С. Перцович вручив грамоти ветеранам УПА, активістам і меценатам.

Микола СИМЧИЧ,
с. Середній Березів Косівського району

ПОВЕРНЕННЯ ІМЕНІ

У 22-му томі Літопису УПА, який побачив світ 2013 року, мене зацікавила інформація про уродженця Сільця Тисменицького району, референта пропаганди Станиславівського райпроводу ОУН, що мав псевдо Сергій. Інші дані про нього, як подає видання, не встановлені, за винятком того, що загинув він у с. Колодіївка того ж району.

ДРУГ СЕРГІЙ – ТО ІЛЬКО КРИСА З СІЛЬЦЯ

Відштовхнувшись від цієї інформації, ми почали пошук. В домашньому архіві підняли всю інформацію про українських повстанців, що походили з села. Та найбільше прислужилися до відтворення біографічних даних повстанського пропагандиста спогади Василя Яремчука «Моя Одиссея». Таким чином проаналізувавши та зіставивши усі спогади старожилів, ми дійшли висновку, що згаданий у книжці односелець – Ілля Криса, син Йосипа. Він народився 1924 року в селянській сім'ї. Мав ще старшого брата Василя, 1919 р. н., якого більшовики призначили у 1940 році в Червону армію. На фронті він у 1942 році й загинув, похований у м. Волгоград (Росія).

Після закінчення сільської школи Ілько (так його кликали у селі) навчався у гімназії Станиславова. Батьки мали багато поля й могли собі дозволити, щоб бодай один із синів здобув освіту. Однак не судилося, бо на заваді став перший прихід совітів, а за ним – війна. Спочатку його сільський провід скерував у старшинську школу «Олені». Однак із чотирьох односельців, які пропонувалися як кандидати на навчання, на Магурі опинилися тільки двоє – Василь Яремчук та Микола Владика. Двоє інших, Ілько Криса та Володимир Дейдей (до березня 1944 року вони вчилися в Станиславівській гімназії), не пройшли медкомісію і були відправлені назад у село. Проте якщо вони не годилися до строювої служби, то провід скерував їх на курси пропагандистів, які вони успішно закінчили. Деякий час, влітку 1944 року, вони перебували у сотні Ромка з куреня Клименка. Як пише у своїх спогадах В. Яремчук, сотня Ромка – це була своєрідна школа політвиховників.

Пізніше місцем перебування І. Криси стало село Колодіївка, що за рікою Бистрицею недалеко від його рідного Сільця. Нам вдалося встановити, що він зрідка навідував своїх рідних у селі. Одного разу, коли був удома, то з ґарнізону, який стояв у горішній частині села, прийшов солдат набрати води. ґарнізонник побачив Ілька, але нічого не сказав. А на другий день у селі була облава. Через якийсь час І. Криса знову приходив у село й сказав, що помститься кривдникам. Проте

додому він більше не приходив.

Спочатку у підпіллі, зокрема у сільській ланці ОУН, він використовував псевдо Корній, а пізніше змінив його на Сергій. Від літа 1944-го по серпень 1945 року він очолював референтуру пропаганди Станиславівського районного проводу ОУН. З документів того часу вдалося дізнатися про обставини загибелі Сергія – Іллі Криси. Їх подає у своєму звіті за серпень 1945 року окружний провідник Михайло Хміль (Карло, Всеволод). Про загибель свого побратима він знав достеменно, бо і сам тривалий час перебував у Колодіївці. Ось його довідка: «20.08 до села Колодіївка Станиславівського району заїхали чотири большевики, ніби міняти якісь речі. В одній хаті запримітили вони мужчину, яким був райпровідник друг Сергій. Сей час (мова документа збережена – І. Д.) обскочили хату. Друг Сергій вискочив через вікно й почав утікати. В бігу ранений, скочив до одного господаря й хотів там схоронитися. А коли побачив, що там нема відповідного місця, а большевики вже близько, застрілює. Крім д. Сергія, сидів якраз в тій хаті д. Стріл, який, почувши на подвір'ї стріли, передчасно себе застрілює. Господаря, де відбувалася ця трагедія, большевики ранили, а опісля зв'язали колючим дротом і взяли разом із трупами до Станиславова. Над вбитими большевики знущалися, проколюючи їх штиками» (Літопис УПА, т. 22. – Київ–Торонто, 2013. – С. 83).

Ось такою короткою була життєва стежина Іллі Криси, уродженця Сільця. Він прожив усього двадцять один рік, та його життя було яскраве, мов спалах. Таким воно лишається і у пам'яті нащадків. Як спогад про всіх інших відомих і невідомих борців за волю України.

Іван ДРАБЧУК, співробітник
Національного заповідника «Давній Галич»

УКРАЇНСЬКОГО РОДУ

...Хочу пригадати краям на одну зі славетних, але, на жаль, забутих галицьких постатей, що своїми мемуарно-пригодницькими творами зі світових мандрівок – різнобарвного, запашного букету новел і замальовок, написаних, як зазначила громадсько-культурна діячка, письменниця і редакторка коломийського журналу «Жіноча доля» Олена Кисілевська (Ольга Галичанка) з «запахом екзотичного квіття» і «справжнім письменницьким талантом», відкривала іншим народам Україну й прославила звитязність жінки-галичанки – Софію Яблонську-Уден (1907–1971).

В особі цієї мрійливої та емансипованої жінки є щось втаємничене і динамічне, над головою якої визорував Всесвіт. Таке враження про цю мужню і цілеспрямовану галичанку підсилює додаток до її прізвища – «Уден». За переказами, Уден – один із магів, ілюзіоністів, фокусників. А в нарисі французького публіциста П'єра Ронд'єра «За кулісами ілюзій», читаємо: «...Мерлін, Нострадамус, Каліостро і останній зі знаменитостей Уден, користувалися технічними заходами, використовуючи маловідомі на той час хімічні й фізичні явища».

ЇЇ ЗОРІЛИ НЕВІДОМІ СВІТИ

...Люди, як птахи... Вони завжди у далеких і широких світах. Серед них побувала і Софія Яблонська – мандрівниця, акторка, письменниця, кіно-режисерка, етнограф. Народилася в Германові, що на Львівщині, в родині священика-москвофіла. Напевно, громовиці Першої світової війни і світоглядні позиції батька спричинили 1915 року вимушені «мандри» всієї родини Яблонських на терени Російської імперії – до берегів Азовського моря, у м. Таганрог. Згодом – Київ та інші міста. Скрізь родину супроводжували злидні та поневолення военного лихоліття. У ті тривожні віхи, мабуть, і зродилися в душі юнки Софії романтизовані мрії до пізнання цілого всесвіту. А може, її полонили згодом романтично-яскраві, утаємнені східною загадковістю замальовки подорожей і пригод з «Листів з чужини» українця-галичанина, лікаря-адмірала австрійського військово-морського флоту Ярослава Окуневського, якими захоплювалися її юні друзі?..

...Голодного на підрадянській Україні 1921 року родині Яблонських поталанило повернутися до рідної Галичини. Софія поринає у новий світ – пошук своєї долі, пізнання галицької дійсності й самої себе. Навчання в гімназії, вивчення бухгалтерської справи, курси крою та шиття при жіночій кооперативі «Труд»... Закінчила у Львові драматичну школу, по закінченні якої керувала двома театральними трупами в Тернополі (1925–1927).

Та межі міщанського провінційного побуту обтяжують її, обмежують її бунтарсько-романтичну душу, яка прагне новаторського простору, активних дій. Вона сповнена творчої енергії і рветься до незвіданої для неї Європи – у широкий утаємничений світ...

Володимир МОРОЗЮК, член НСПУ
(Далі буде)

ЗУСТРІЧІ

ГЕРОЇ ТВОРЯТЬ СЬОГОДЕННЯ

З нагоди Дня захисника України в обласній бібліотеці для юнацтва відбулася зустріч-діалог «Герої, які творять сьогодні». Гостями зустрічі були: учасник АТО кіборг-десантник 80-ої десантно-штурмової бригади Тарас Кукуляк із дружиною, волонтеркою Галею Кукуляк.

Студенти коледжу ім. С. Граната та ліцеїсти ПМЛ 31 групи мали змогу у відвертій розмові з Тарасом дізнатися про жайття війни.

Пісні та музичні композиції виконали співачка, радіоведуча, волонтерка Оксана Сливка та студентка Інституту мистецтв Софія Михащук. Ведучими зустрічі були вихованці гуртка художнього слова «Істина» Центру дитячої та юнацької творчості Марта Дем'янчук та Вероніка Августімова.

Модератор – Марія Калинюк, бібліотекар читальної зали, продекламувала вірш матерям загиблих героїв «Мамо, не плач» і презентувала книжкову виставку «Від подвигу століть – до сьогодні», на якій висвітлено події часів УПА та нового часу – нових героїв, а також ознайомила присутніх із новинками літератури сучасних авторів на тему війни.

На завершення свята присутні переглянули відеосюжет, в якому йшлося про життя наших воїнів на передовій. Ризикуючи життям щомиті, вони захищають Україну, жінок, дітей, батьків і вважають це своїм обов'язком, проявляючи мужність, патріотизм і хоробрість.

Н. К.

ДОЛІ

День за днем біжить так швидко, що й не спам'ятаєшся, як вже й стоїш на вершині ювілею, звідки багато що видно. З тобою твої успіхи й невдачі, правильні рішення й помилки, радість і сум прожитого часу.

Розмовляю з відомим на Коломийщині Федором Хільчуком, який тридцять два роки очолює райпрофраду працівників агропромислового комплексу і дванадцять літ керував виконавчою дирекцією Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

ПРОСТО ЛІТНІЙ ФЕДІР

– А чого було більше – позитиву чи негативу?

– По всякому було, – каже Федір Федорович. – Якщо йдеться про роль профкомів, то тут завжди було поле для діяльності. Тільки треба було себе цьому присвятити. Наша райпрофрада відзначалася в області як одна з найкращих. Цьому свого часу сприяли фундатори – голови профкомів колективних господарств Ярослав Рибчук, Василь Козюка, Василь Когут, Іван Грицканюк, Василь Криль, Євдокія Гундаєва та інші.

Мій співрозмовник заглиблюється в спогади. В його очах сяє тепло душі. Він розповідає про шлях становлення райпрофради, своє членство в Центральному комітеті профспілки агропрому, всілякі життєві перипетії. Не мовчав, займав активну позицію. Тому Федора Федоровича тричі обирали депутатом районної ради, тому є в нього стос звичайних і почесних грамот, відзнака Федерації профспілок України, церковні нагороди – ордени Миколая Чудотворця і Святого рівноапостольного князя Володимира Великого за заслуги у відродженні духовності та за утвердження Помісної Православної Церкви.

Федір Хільчук ходить до катедрального собору Преображення Господнього. Його кредо залишається тим же – служити людям. Він наснажений образом Ісуса Христа, який ішов до людей з відкритим серцем, проповідував любов до ближнього.

– Якби кожен наслідував цей приклад, у світі не було б воєн, гризоти, зла, – роз-

думує уродженець села Струпків на Коломийщині, який виріс у побожній багатодітній сім'ї четвертою дитиною вже без ласки батька. Змалку працював, знає ціну шматкові хліба. А першим записом у трудовій біографії була посада завклубом. Далі – служба в армії, колгосп, партійна і профспілкова робота, заочне навчання в Івано-Франківському педінституті, де здобув фах історика.

Не сидів каменем, шукав самовираження. Заснував газету «За справедливість», інформацію про яку подано в енциклопедії Коломийщини. Пригадую, приніс в редакцію цього видання свою поетичну добірку колишній політв'язень, почесний громадянин Коломиї Дмитро Гриньків. У ній був правдивий вірш про людей на смітниках. Хільчук подякував авторові за сміливість злободенної теми. Вони довго спілкувались, пізнаючи одне одного. Насамкінець гість міцно потиснув руку голові райпрофради. Зав'язалася дружба, газета назвала його разом з іншими людиною року.

Не уявляв себе замкненим у своїй черепашці. Чим міг, допоміг працівникам першого видавництва «Світ», яке збанкрутувало в комплексі разом з газетою «Агро» і журналом «Чорногора». Оплатив друк газет – гумористичної «Кляштор» і літературної «Плин».

А кого з творчих людей обійшов увагою просвітянин Федір Федорович? Авторів цих рядків посприят у виданні збірок віршів. На зустріч він запрошував творчих людей, зокрема, письменників – головного консультанта прес-служби

Президента Михайла Василенка, директора видавничого центру «Просвіта» Василя Клічака, головного редактора «Буковинського журналу» Мирослава Лазарука, директора друкарні імені Шухевича Михайла Андрусика, головного редактора журналу «Карпатський край» Василя Кухту та інших. Відбулося щире спілкування. Гості йому подарували свої книжки.

– Багато що змінюється, а моє захоплення книжками – ні, – відкривається Федір Хільчук. – У час кризи, війни, коли нема спокою, хочеться духовної стабільності. Отож гортаю книжки, і настрої врівноважуються.

– А що думається про час?

– Зрозуміло, це час дуже крутих випроб, ллється кров. Тернистий шлях постелила доля. Треба його перейти, все пережити, щоб будувати нормальне життя. Нема коли розслаблятися. Як співається в пісні, нам спокій тільки сниться...

Знаю давно цю людину, яку щедро прикрашає сивина. Федора Федоровича можна зустріти на коломийській сто- метрівці. Як завжди, цікавиться станом здоров'я, розпитує, як справи, як родина. Відчувається, що прожиті літа вчать дорожити тим, що дав Всевишній. Звичайно, як то буває, хтось призабув тебе й твоє добро, а хтось і пам'ятає. З вершини сімдесятиліття видно все.

Ми з ним знайомі цілу вічність,

але щоразу старий друг стає якийсь немовби інший, хоча один і той же дух.

Ми з ним спілкуємось часто і ділимося бажаннями мрій. Його шаную погляд власний, та не погоджусь, що старий. Якесь вже за віком століття у кризи, спеці чи дощі.

Мій друг бувалий просто літній, а це ліричний стан душі.

Василь РЯБИЙ, член НСПУ

ДОБРА ПОРАДА

ЗНАЙМО БІЛЬШЕ

Хто з нас цікавиться релігією – релігійним вченням у наш час, не міг не зацікавитися виданням «Життя святих» у чотирьох книгах. Книжки в гарній оправі, ілюстровані портретами святих, тексти чіткі й зрозумілі. Автором є о. Андрій Йосафат Григорій Трух ЧСБВ. Він є одним із найвизначніших василіян нашого часу (1894–1959).

Народився в селі Гірному на Стрийщині. Навчався у сільській народній школі, пізніше – у Стрийській гімназії, яку закінчив з відзнакою у 1914 р. Вступає в ряди Українських січових стрільців. Маючи талант до літературної творчості, стає спів- автором пісні «Червона калина». Три строфи пісні – «Маршируйте наші добровольці у кривавий тан, визволяти братів-українців з московських кайдан. А ми наших українців визволимо, а ми нашу славу Україну, гей-гей розвеселимо...» належать А. Труху. Стрілець Трух був у війську шість років (1914–1920). Разом із сотнею полковника Дмитра Вітовського пройшов весь героїчний шлях січового стрільцтва, несучи щирі любов до рідної землі та звиятий дух.

Не зважаючи на молодий вік команда УСС обрала його старшиною (поручником). Під керівництвом Дмитра Вітовського Трух брав участь у перейнятті українцями влади у Львові вночі на 1 листопада 1918 р., активний учасник оборони Львова. Потрапив у полон. У в'язниці зустрівся з групою арештованих василіян. Після звільнення подається до новітнього отців-василіян у Крехові (1 травня 1920 р.). Деякий час навчався у Римському університеті богослов'я. Перші сім років (1926–

1933) Трух провів у різних монастирях Галичини. Любив місіонерську роботу.

У 1933-му переїхав до Канади і США. Тут веде активну душ- пастирську роботу, одночасно виступає як письменник і видавець, заохочує молоді до праці у служінні Богові й народові. Пише вірші, які друкують у «Новій Зорі», «Місіонарі», «Нашому приятелеві», пізніше – в американських «Українських вістях», «Світлі», «Сирітському домі» та інших виданнях. У віршах образи Матері Божої, Ісуса Христа, святих. Не забуває про українців. Закликає до єдності, праці й боротьби за кращу долю.

Ти українець? Чом то у тебе В хаті не чути рідної мови?

Знай, милий друже, де нема мови – Там до України нема й любові!

Більше віри, більше любови, Тої, що ломить пута-окови! Більше надії серед тривоги, Бо з нами Бог! Бо з нами Бог!..

Поезія священника Труха сердечна, бадьора, бойова. У серпні 1943 р. о. Трух стає редактором журналу «Світло». Видає низку книжок і брошур: «Католицька віра в прикладах», «Марія» (Життя Пречистої Діви Марії), «Грамматика української мови», «Добра сповідь», «Божа криниця», «Католицький катехизм», «Апостольство мови між українським народом» та чотири томи «Життя святих».

Книжки написані легким стилем і гарною українською мовою. Отець Андрій Трух займає значне місце в історії українського церковного письменства.

Підготував Богдан СУШЕВСЬКИЙ, просвітянин

СЛОВО ТЕЖ ЗБРОЯ

ЗОРЯ ПЕРЕМОГИ

У Коломийській міській бібліотеці № 3 для дітей відбувся літературно-просвітницький захід на тему захисту рідної Вітчизни, відображення війни у творчості місцевих майстрів пера.

На зустріч із поетами Василем Рябим та Іваном Війтенком запросила учнів 10-А класу міської школи № 4 завідувачка бібліотеки Віра Торватова. Вона ознайомила школярів із новими виданнями на цю тему, розповіла про молодих патріотів, які віддали життя за Україну, стали героями нашого часу. Так, із Коломийщини на фронті загинули чотирнадцять воїнів. Про це не можна забувати. На столі запалено свічку пам'яті про тих, хто поклав за Україну тіло й душу за свободу, як співається в українському славні, вшановано героїв хвилиною мовчання.

З особливою увагою старшокласники слухали поетичні твори членів Національної спілки письменників України. Зокрема, Іван Війtenko прочитав вірші патріотичної тематики з книжки «За ниткою Аріадни» та з журналу «Перевал», наголосив, що треба бути справжнім захисником України, який володіє не лише вогнепальною зброєю, але й зброєю красного слова.

У бібліотеці звучали також поезії з філософським забарвленням. Автор Василь Рябий поділився роздумами про складний час, нав'язаний стан гібридної війни, висловив думку, що вона обов'язково припиниться. Все ж таки в суперечливому світі, як вважає поет, краса повинна перемогти зло:

Росина-стереотруба, у ній себе мигцем угледиш: біжить мурашка по губах і ув очах рясніють верби. Все відкривається ураз велично, світло, незбагненно. Тріпоче вранішня зоря сліпучим полум'ям зеленим. Така барвиста круговерть в живому дзеркалі природи. І аж не віриться, що смерть біля росинки близько ходить.

Василь НІНЬОВСЬКИЙ, член Національної спілки журналістів України

ВТРАТИ

ВІДІЙШЛА У ЗАСВІТІ АКТИВНА
УЧАСНИЦЯ БОРОТЬБИ ОУН–УПА
ОКСАНА МАНЮХ

17 жовтня 2015 року у 92-річному віці відійшла у вічність активістка товариства політичних в'язнів і репресованих, активна учасниця підпільної боротьби ОУН–УПА Оксана МАНЮХ.

Івано-Франківські обласне і міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка висловлюють глибоке співчуття рідним та близьким пані Оксани. Сумом і тугою наповнені наші серця й болить душа за патріотку, яка безмежно любила Україну й боліла її болями, любила життя, створювала навколо себе атмосферу добра. Світла згадка про неї назавжди збережеться в наших серцях.

Вічна їй пам'ять і пухом українська земля.

С. ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, В. БОЙКО, П. АРСЕНИЧ, Н. СИНІЦЯ, Т. ФІГОЛЬ, М. ТУРЧИН, Б. ВІВЧАР, просвітяни краю

ЗНАЙ НАШИХ!

КРОКИ
ДО П'ЕДЕСТАЛУ

В Івано-Франківську відбулися XIX Міжнародні змагання зі спортивної ходьби Кубок «Вечірній Івано-Франківськ».

Серед ветеранів перше місце та Кубок здобув іванофранківець Василь Кричун. Н. К.

УСМІХНІТЬСЯ

Чоловік:

– Де саморізи?

Дружина:

– Якщо ти про кучеряві цвяхи, то в шафці.

Найдовша і найбільш захоплююча подорож починається зі слів «Язнаю короткудорогу!»

Станіслав ГРИНДА